

dreje sig om et Beløb, som Danmark saavel som de enkelte danske Forbrugere af disse Kul efter Kommissionens Opfattelse neppe vil kunne udrede, hvorfor det henstilles til Overvejelse, om ikke samtidig med en Ordning af Kulindførsel fra Amerika Muligheden burde undersøges for Optagelse af et tilsvarende amerikansk Laan.

Fragten for Kul fra Nordamerika er for Tiden 125 Kr. pr. Ton, og der ses ikke i den mellem Handelsministeriet og Fragtnævnet den 17. September truffne Fragtaftale at være nogen Bestemmelse om denne Rate. Foranstaltningerne til Indkøb af Kul i Nordamerika maa derfor suppleres med en Ordning med de danske Redere, hvorved disse tilpligtes at stille den nødvendige Tonnage til Raadighed til Hjemfragtning af Kullene paa Vilkaar, der gør Prisen paa Kul mere overkommelig for det danske Samfund og de enkelte Forbrugere.

Som det fremgaar af det foran oplyste, er der i Norge truffet den Ordning, at Kulindførselen fra Amerika foretages af selve Staten for at sikre, at de fornødne Mængder og intet derudover bliver indkøbt, og at Indkøbet sker i rette Tid og paa en saadan Maade, at Prisen ikke drives i Vejret ved samtidigt Opkøb fra forskellige Sider. Kommissionen skal henstille til Overvejelse, om ikke en tilsvarende Ordning ogsaa maatte findes hensigtsmæssig i nærværende Tilfælde ved Indkøb enten umiddelbart gennem Staten eller paa anden Vis, naar der blot ved Statens Medvirken sikres det fornødne Overblik og Enhed i Indkøbet. I første Fald kunde den danske Regering direkte gennem sine sagkyndige Agenter foretage Indkøbet af Kullene og hjemfragte dem for Statens Regning, men derefter overlade dem dels til Kommunerne og de forskellige kulforbrugende Virksomheder, dels til de eksisterende Kulfirmaer til Fordeling med fastsat Avance til Forbrugerne i Overensstemmelse med de gældende Fordelingsforskrifter, hvorved det naturligvis maatte forudsættes, at der blev truffet saadanne Aftaler med Aftagerne, at disse forpligter sig til at aftage Kullene, efterhaanden som de kommer frem, saaledes at Staten ikke løber nogen Risiko ved ikke at faa Kullene afsat.

I denne Forbindelse skal Kommissionen sluttelig tillade sig i Tilslutning til, hvad der udtales i den med Kommissionens Indstilling af 5. Februar d. A. fulgte Indstilling fra Formanden for Kommissionens udvidede Kuludvalg og i Kommissionens Skrivelse af 18. Marts d. A. — Indenrigsministeriets Journal Nr. 1920. 4013. 23 —, paa ny at fremhæve, at der snarest træffes Foranstaltninger til at udnytte de hjemlige Brændskilder mest muligt ogsaa i de sønderjydske Landsdele, og særlig at pege paa, at de danske Brunkulslejer kan udnyttes i højere Grad, end Tilfældet nu er. Som fremhævet i Kommissionens nævnte Skrivelse af 10. Marts bør dog saavel Brunkullene som de jyske Tørv forblive til Brug i Jylland, og det bør paalægges de jyske industrielle Virksomheder praktisk taget kun at bruge hjemligt Brændsel, saa længe dette kan faas, idet det maa anses for i høj Grad uøkonomisk at transportere Brunkul og Tørv fra Jylland til Øerne ad lange Banestrækninger under stort Forbrug af udenlandsk Brændsel og med Blokering af Banevognene, saa anden virkelig nødvendig Transport ikke kan foregaa.

I Indstillingen deltager Andersen, Birck, Frøken Blicher, Døcker, Franck, Heilbuth, Jensen Klejs, Fru Lauridsen, Lund, Nielsen, Riis-Hansen og Suenson.

P. K. V.

K. Riis-Hansen.

Til Indenrigsministeriet.

Bilag II.

Statens Kulfordelingsudvalg.

København B., den 7. Juni 1920.

Til Indenrigsministeriet,
Slotsholmsgade 4.

Efter at Statens Kulfordelingsudvalg nu i ca. 1 Aar har haft Lejlighed til at følge Importen af amerikanske Kul, der i Maanederne fra Juni 1919 til Maj 1920 har